

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τῶς PAUL BOURGET

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Στὸ Παρίσι στὴ πλατεία τοῦ Σόντ μετὰ στὸ ἐκκλησάκι Μινίμ ὁ παπᾶ Ρενὼ καθότανε στὸ ἐξομολογητήρι καὶ δὴ ἀφ᾽ ἄκουγε μεγάλες καὶ μικρὲς ἀμαρτίες ἀπὸ ἀντρες καὶ γυναῖκες γονατιστὲς μπροστά του.

Τὴν στιγμή πὸδ ὁ παπᾶς εἰσποιοῦσε νὰ φύγῃ ἄκουσε κάποιον πὸδ σταντίπεσε μπροστά στὴν πόρτα, καὶ τὴν χτύπησε ἐλαφρᾶ. Ὁ παπᾶς ἀπ' τὸ φρον-φρον τοῦ φορέματος κατάλαβε πὸς ἦταν γυναίκα. Θύμως λιγάκι γιὰτὸ σκέφθηκε τὸ δείπνο του καὶ τέλος σταυροκοπήθηκε κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Μάντεψε ἀπ' τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας πὸς ἦταν νέα καὶ ἀπ' τὴ ματιά της πὸς θ' ἄκουγε τρομερὰ πράγματα. Ἐσοῦσε συγχρόνως τὸ κεφάλι του, γιὰ ν' ἀκούσῃ καλλίτερα. Ἡ γυναίκα ὑστερὰ ἀπ' τὴ συνειδησιμὴν προσευχή, εἶπε μὲ ἀγωνία.

— Πατέρα μου! ἤρθα ἐδῶ γιὰτὸ βρισκομαι σὲ τρομερὴ θέσι... Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ κάνω ἕνα κακούργημα. Μὴ μὲ ρωτήσῃς τί εἶδος εἶνε, γιὰτὸ δὲν θὰ σὰς τὸ πῶ! Πρῶτον, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ κάνω. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶμαι κακὴ γιὰτὸ βλέπετε πιστεύω καὶ ἤρθα! Ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ συγχωρῆσετε ἀπὸ πρῖν γιὰ κείνο πὸδ σκοπεύω νὰ κάνω!... Ἔρρω πὸς ἀπὸ πὸδ ζητώ εἶνε παράξενο!... Ἀχ! ἂν μπορούσα νὰ σὰς τὸ πῶ ὅλα, θὰ νοιώθατε τὴν δυστυχία μου καὶ θὰ μὲ λυπόσατε...

Δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ πειὰ τὴν λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

Ὁ παπᾶς τριάντα χρόνια ζομολογούσε κι' εἶχε ἀκούσει τίς πειδ παράξενες ιστορίες. Ἐν τούτοις τρώμαζε ἀπὸ τὴ φορὰ βλέποντας τὴν ἠθικὴν κατάπτωσι αὐτῆς τῆς γυναίκας πὸδ μ' ὅλη της τὴν πίστι σὸν θεὸ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ κάνῃ ἕνα κακούργημα! Τὶ κακούργημα;

Ὁ παπᾶς σκέφθηκε λίγο καὶ εἶπε:

— Παιδί μου, αὐτὸ πὸδ μοῦ ζητᾶς εἶνε ἀδύνατο. Ἔρρω πὸς τὸ κακὸ διπλασιάζεται σὰν εἶνε προμελετημένο! Ζητήσατε λοιπὸν συγχώρησι ἀπ' τὸν Θεὸν γιὰ τὴ κακὴ σκέψι πὸδ ἐκάνατε.

Ἐκείνη τὸν ἄκουγε νὰ μιλά, κουνώντας τὸ κεφάλι της.

— Ὅχι! εἶπε τέλος. Ἡ ἀποφασίς μου εἶνε ὀριστικὴ!... θὰ κάνω αὐτὸ πὸδ ἀποφάσισα, κι' ἂν πεθάνω ἂς πᾶω κολασμένη σὸν ἄλλο κόσμο.

— Σκεφθῆτε καλὰ ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἐλάτε αὐριο, εἶπεν ὁ παπᾶς.

— Κι' ἂν δὲν μωρῶσω νὰ ξανάρθω; ἀπήντησεν αὐτὴ. Αὐριο ἴσως!... Στάθηκε ἀπὸψε μαζεύοντας τίς δυνάμεις μου, γιὰ νὰ μὴ κάνω αὐτὸ κακὸ πρῖν πάρω τὴν συγχώρησι!... Ἀ! εἶμαι γαμένη, καὶ ὁ Θεὸς βλέπω μὲ διώχνει σὰν τοὺς ἀνθρώπους. Πὸν ναρῶ βοήθεια; Πὸσο ὑποφέρω!...

Ὁ παπᾶ Ρενὼ σάπασε μερικὲς στιγμὲς σκεπτόμενος. Τὴν ξανακίταξε, εἶδε τὸ πρόσωπό της κατακίτρινο καὶ κορασιόμοιο, ἂν καὶ ὁμορφ, καὶ μὴ μωροδία πὸδ ἔβγαίνει ἀπ' τὴ φορεσιὰ της κι' ἐπρόβλεπε τὴν κομψὴν γυναίκα, τοῦ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ...

Κατάλαβε τὴν ἠθικὴν ἀρρώστια της νέας συνειδησιμὴν τριάντα χρόνια ν' ἀκούῃ τέτοιες ἐξομολογήσεις. Σήκωσε τὰ χεῖρα του σὸν ὄργανο παρακαλώντας τὸν Θεὸ νὰ τὸν φωτίσῃ στὴν τρομερὴν αὐτὴ περιστασι. Σὲ λιγάκι τῆς εἶπε μὲ ἀσθητὴ φωνή:

— Θὰ σὰς δώσω τὴν συγχώρησι σὰν ξαναρθῆτε, σὰς τὸ ἰδοῦμαι μὲ μὴ μὲ συμφωνία.

— Ποιαν, πατέρα μου;

— Προσὸ τὸ σκοτώσατε νὰ τὸ βυζάζετε! Μ' ἐννοῦτε. Πρόκειται νὰ γεννηθεῖ ἕνα παιδί καὶ θέλετε νὰ τὸ σκοτώσατε. Σὰς ὑπόσχομαι λοιπὸν τὴν συγχώρησι ἂν τὸ βυζάζετε πρῖν τὸ σκοτώσατε...

Ὁ παπᾶς εἶχε τὸ λόγο του πὸδ τὰ εἶπε αὐτὰ. Κατόπιν ἔκλεισε ἀμέσως τὴν πόρτα τοῦ ἐξομολογητήριου.

Ἡ νέα γυναίκα τρομαγμένη γιὰ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ παπᾶ τᾶρασε κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Τὸν ἄκουσε πὸδ ἔβγαίνει ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ, μὲ δὲν τόλμωσε ἀπὸ τροπὴ νὰ πλησιάζῃ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο πὸδ μάντεψε τὸ μυστικὸς της. Βγήκε σὸν δρόμο περπα-

τώντας μὲ κόπο. Ὁ παπᾶς δὲν γελῶσθηκε. Θὰ γινότανε μιτῆρα καὶ τῆς εἶχε ρθῆ ἡ τρομερὴ σκέψις νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδί της!

Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ νέα λεγότανε Ζουλιέτα Μπαύλε. Ἦταν κόρη ἐνὸς φτωχοῦ δασκάλου καὶ εἶχε μὴ παιδαγωγὸς σὲ μὴ μεγάλη φαμίλια πουμε δὴδ κοριτοκόκια. Πὸς ἀφέθηκε ν' ἀπατηθῆ ἀπ' ἕνα νέον βαρῶνον Ντὲ Κέρι, ἕνα φίλον τῆς οικογενείας ἐκείνης; Ὅθνε ἡ ἴδια δὲν ἤξερε! Σὰν τὸ θυμότανε αὐτὸ τῆς ἤρχετο τρέλλα. Πιστεύε στὰ λόγια του γιὰτὸ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τὴν παντρευθῆ, ὑστερὰ ὅμως ἀπὸ δὴδ μῆνες τὴν ἐγκατάλειψε.

Λίγο ἔλειψε νὰ τῆς ἔρθῃ τρέλλα. Μὴ μῆρα αἰσθάνθηκε τέλος πὸς θὰ γινότανε μιτῆρα! Ἐσοῦσε ὅσο μπορούσε τὴ θέσι της ἀπ' τοὺς γονεῖς τῶν κοριτσιῶν. Ὑστερὰ αποφασίστηκε πὸς ἡ μὴννα τας εἶνε ἀρρωσθι κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρίσι. Κατέφυγε σὸν Κλερμόν σὲνα ξενοδοχεῖο, ἀλλάξε τ' ὄνομά της, καὶ τὰ γράμματά της γιὰ τὸν πατέρα της τὰ ἔστειλε σὲ μὴ φίλη της σὸν Παρίσι καὶ ἐκείνη τὸ ἔστειλε ἀπ' ἐκεῖ.

Τὸ τέλος ὅμως τῆς ἀγωνίας της πλοίαζε. Ἡ Ζουλιέτα τὸ κατάλαβε ἀπ' τοὺς πόνους πὸδ τὴν πύσανε μόλις βγήκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ!.. Θάρρος, ψιθύριζε, αὐτὸ τὸ ἀπαισιό ὄραμα θὰ τελειώσῃ ἀπὸψε στὴν κάμαρά μου, σὸν ξενοδοχεῖο. Θὰ πᾶω τὸ πᾶμα τοῦ παιδιοῦ καὶ θὰ τὸ ξεχάσω ἐπίτηδες μέσο σὸν βαγόνι τοῦ Σιδηροδρόμου! Κανεῖς δὲν θ' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη μου, κι' ἔτσι θὰ σώσω τὴν τιμὴ μου καὶ τὸ μέλλον θ' ἀλλάξω ζωή!

Μόλις μπῆκε στὴν κάμαρά της ἔπεσε σὸν κρεβάτι. Ὑπόφερε φορικτὰ. Γιὰ νὰ μὴ ἀκοῦγονται ἡ φωνές της ὀόγκανε τὸ προσκέφαλο καὶ παρακαλοῦσε τὸν θεὸ νὰ τὴν πάρῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Ἀρχισε νὰ θυμάται τὴν παιδικὴ ἡλικία της, τὴν φτώχεια τῆς φαμίλιας της, τὰ ἔξη ἀδέφια της πὸδ πενοῦσαν!

Ἄν τὸ παιδί εἶνε κορίτσι, σκέφτοταν, γιὰτὸ νὰ τὸ ἐκθέσω σὴν ἴδια ζωὴ τὴ δική μου; Ἄν εἶνε ἀγόρι γιὰτὸ νὰ καταδικασθῇ σὸν δυστυχίος πὸδ τραβᾷ ὁ ἀδελφός μου; Ὅχι ὀ τρωχοὶ καλλίτερα νὰ μὴ γεννηθῶν ἢ νὰ πεθαίνω ἀμέσως!

Εἶνε ἐγκλημα, εἶπενὸ παπᾶς! Εἶνε ἐγκλημα νὰ γλυτώσῃ ἕνα παιδί ἀπὸ τέτοια δυστυχισμένη ζωὴ; ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι!..

Ὑστερὰ ἀπὸ πόνους φορικτοὺς καὶ ἀγωνίας τὸ παιδί ἤρθε σὸν κόσμο! Τῶραλε κοντὰ της, ἐννοιωθε τὴν ἀνάστα του μὰ δὲν τόλμωσε ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὸ πάρῃ! Τὸ δλέθριο σκεδῖο τῆς ξανάρθε σὸν νοῦ της! Ἐπρεπε νὰ τὸ πνίγῃ ἀμέσως! Μὰ τῆς ἔλειψε ἡ δύναμις κατὶ μέσο της ἔκοπτε τὸ θάρρος της!

Πὸσο ὄρα ἔμειναν ἔτσι; Μεγάλη σιωπὴ ἀπλώνονταν μέσο σὸν ξενοδοχεῖο. Τὸ κλάψιμο τοῦ μωροῦ τὴν ξὴνῆπσεν ἔξαφνα ἀπ' τὸν λήθαργο πὸδ τὴν εἶχε καταλάβει.

— Πρῶτε! νὰ ἐνεργήσω! εἶπε!

Μὲ τὰ τρεμουλιασμένα χεῖρα της ἔφαγνε τὸ κορμάκι τοῦ μωροῦ ἤθελε νὰ τὸ δεῖ. Ἀναψε μὲ δυσκολία ἕνα κερί καὶ τὸ κίταξε. Ἦταν κοριτοκόκια. Τὸ ἀθῶο κορμάκι κουνούσε τὰ ποσάκια του, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ μάτια του καὶ τὰ χεῖλι του. Ἡ Ζουλιέτα θυμήθηκε τὴ τῆς παργυγεῖλεν ὁ παπᾶς.

Ἀρχισε νὰ τὸ βυζαῖν κι' ὅσο ἐννοιωθε πὸδ ρουφούσε τὸ παιδί τὸ γάλα της, τρέχανε τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια της! Ἀξάφνα πῆρε τὸ παιδί μὲ ἀγάπη, τὸ φίλησε κλαίγοντας κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν τρελλή.

— Ἀχ! παιδάκι μου, παιδάκι μου! Ὅχι, ὄχι, δὲν σοῦ κάνω κακὸ, θέλω νὰ μὸ ζήσης, παιδί μου!..

Κι' ἄρχισε νὰ τὸ νανορῖζῃ μὲ ἀγάπη καὶ λατρεία!..

Paul Bourget



Τὴν εἶχεν ἀγαπήσει καὶ τὴν ἐγκατέλειψε κατόπιν

Εἶς τὰ γραφεῖα μας κολοῦνται πλὴν τῶν ἐκδόσεων τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» καὶ δύο ἔξαι ἐκδόσεις τῶ «Ἡμερολόγιου μῆς Ἐρωτευμένης», ἀντὶ δραχ. 12 καὶ τὸ ρομάντο ἀειμνήστου λογοτέχου Πλάτωνος Ροδοκανάκη «Μέσα στὰ γίαισμα» ἀντὶ δραχ. 6.